

Titlu original (eng.): Fated Attraction

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MORTIMER, CAROLE

Atracție predestinată / Carole Mortimer

Traducător: Teodor Atanasiu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-435-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

CAROLE MORTIMER

Atracție predestinată

Traducerea și adaptarea în limba română de:

TEODOR ATANASIU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1106	Charlotte Sparks	-Comoara pierdută a olandezului
1107	Jeanne Wallace	-Bucurie în doi
1108	Mavis Heath-Miller	-Scandal în Crescent
1109	Valerie Duhamel	-Singurătatea Alexandrei
1110	Sara Craven	-Noaptea condorului
1111	Romy Hawthorne	-Secretul diamantului
1112	Heather Graham	-Bărbatul cu ochii de gheață
1113	Jacqueline Hunt	-Condamnat la iubire
1114	Paula Firth	-Cecul fără acoperire
1115	Linda Cornwall	-O iubire regăsită
1116	Laura Brid	-Doamna cu violete
1117	Mary Scott	-Da, iubito
1118	Katherine Stone	-Șarpele din Paradis
1119	Mildred Davis	-Un cuplu de pomină
1120	Lacey Dancer	-Caprice
1121	Vivian Stuart	-Mireasa lui Darnley
1122	Charlotte Lamb	-Bărbatul infidel
1124	Katherine Swinford	-Gazela captivă
1125	Anna Moines	-Roata vieții
1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Departee de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion

Capitolul 1

Incredibil, ajunsese în șanțul de la marginea trotuarului, printre hârtii aruncate și cutii goale, în apa murdară care se scurgea spre gura de canal aflată la câțiva metri depărtare, sub ploaia deasă care continua să cadă peste străduța cufundată în întuneric.

Căzuse pe o parte, șoldul pe care aterizase o dureaua, iar zvâcnetul din gleznă anunța că o va dureaua și când va încerca să se ridice în picioare. Așa că o să rămână pur și simplu acolo, lăsând în urmă lumea care se dovedise dură și implacabilă cu ea în aceste ultime săptămâni. Lumea n-avea nevoie de ea și pentru moment, nici ea n-avea nevoie de lume!

Cum ar râde Jordan, dacă ar putea s-o vadă acum! Alungată de toți, inutilă, învinsă, zăcea într-un șanț sub ploaia care o uda până la piele. Nu că Jordan ar fi un om neîndurător, dar iată că avertismentul lui că nu era în stare de nimic de una singură se dovedea întemeiat.

Valiza se deschisese, când o scăpase din mână și hainele ei frumoase despre care Jordan spunea că-l costă prea mulți bani, se împrăstiaseră pe asfalt. Praful s-a ales de splendidele ei piese „unicat”!

Începu să râdă, un râs nervos pe care nu-l putea opri.

- La naiba, asta îmi lipsea, o afurisită de femeie isterică! răsună o voce iritată. Ridică-te femeie, până nu vine altă mașină.

Parcă ar fi pocnit-o cineva în moalele capului! Râsul îi îngheță și ridică încruntată privirea spre bărbatul care se aplecase asupra ei.

Cu gândul la propria nefericire, uitase de mașina a cărei neașteptată apariție o făcuse să sară repede pe trotuar. Apa improscată de roți o făcuse să-și piardă echilibrul și să-și sucească glezna, căzând în șanț.

Mașina se oprise la câțiva metri mai încolo, cu luminile de pozitie clipind sinistru ca doi ochi roșietici în întuneric, cu motorul torcând leneș.

Bine măcar că șoferul oprise! Dar nu-l obliga nimeni să fie grosolan!

- Dacă aș fi putut să mă ridic singură, o făceam de mult! se răsti ea. Dar se pare că m-ai făcut incapabilă de orice mișcare...

- Mașina mea nici nu te-a atins! ripostă el vehement. Ai pășit de pe trotuar fără să te asiguri și când ai văzut că vine o mașină ai alunecat, încercând să te ferești.

- Nu este adevărat, și un copil vede că mașina dumitale a lovit-o! răsună acuzator o voce în apropiere.

Extraordinar! Cu nici două minute în urmă liniștita străduță londoneză era pustie și doar în câteva secunde s-a adunat o mică ceată de curioși, gata să asiste la ceea ce sperau să se transforme într-o „scenă tare”!

- Din moment ce nu te aflai în apropiere când s-a petrecut accidentul, părerea dumitale nu are nicio importanță, zise șoferul mașinii, fulgerându-l cu privirea pe cel care vorbise.

Heathcliff. Bărbatul acesta o făcea să se gândească la personajul întunecat cu părul negru din cunoscutul roman al lui Emily Brontë.

Se întrebă dacă nu ajunsese să delireze. Ce importanță are la cine o făcea să se gândească? E un tip arogant și disprețuitor, de care avusese parte din plin.

Făcu o mișcare ușoară, dar o durere năprasnică o săgetă din gleznă până la sold, tăindu-i respirația.

- Nu cred că... pot să mă ridic.

- Precis și-a rupt ceva! comentă aceeași voce acuzatoare. Drăguț, nu cred că ar trebui să te ridici. Așteaptă până vine poliția și lasă-i pe ei să...

- Poliția! replică șoferul cu dispreț. Nu-i nevoie să amestecăm poliția în situația asta!

- Ba bine că nu! zise scandalizat celălalt, temându-se probabil să nu-i scape "distracția serii". După ce că ai lovit-o pe duduia...

- N-am lovit pe nimeni!

- Ba da, ai lovit-o!

- Pentru Dumnezeu! îi întrerupse "duduia", căznindu-se să

se ridice în capul oaselor, privindu-i furibund pe amândoi, indignată că nimeni nu părea dispus s-o ajute.

– Poftim! bombăni nervos șoferul, aplecându-se spre ea.

Bratele lui o ridicară însă surprinzător de blând și de atent.

– Mă voi ocupa personal de domnișoara!

Ultimele cuvinte le adresă gloatei de curioși, care scoase un oftat de dezamăgire când bărbatul o duse și o așeză pe scaunul din față al Jaguarului. Era un model vechi, cu scaune îmbrăcate în piele și înăuntru era cald.

– Hainele mele! protestă ea, când el vru să închidă portiera.

– La naiba! exclamă el nervos.

Se întoarse totuși și începu să le adune și să le arunce de-a valma în valiză.

Ea îi urmărea mișcările prin oglinda laterală, convinsă că piesele mai delicate din costisitoarea ei garderobă nu vor avea nicio șansă de supraviețuire după asemenea tratament.

Ceata de curioși se risipise, spre marea ei ușurare. Chiar și perseverentul "avocat al apărării" își luase tălpășița, lipsit de perspectiva unui scandal.

Dar îndată ce portbagajul mașinii fu deschis și valiza aruncată înăuntru, își dădu seama că rămăsese singură cu un individ care nu-i arătase până acum nicio politete, cu atât mai puțin simpatie! Iar când acesta se așeză la volan, evident nervos, realiză că nu are nicio șansă să iasă din mașină și să fugă fiindcă soldul o durea cumplit, iar glezna va refuza să-i susțină greutatea.

Iar dacă individul se va dovedi până la urmă că era un gang-

ster care o răpea pentru bani, se îndoaia foarte serios că Jordan ar plăti răscumpărarea.

Dacă în urmă cu câteva minute zăcea în șanț disperată și frustrată, acum avea sentimentul că s-ar putea afla în mare pericol!

– Jane Smith așadar, zise bărbatul

Îl privi cu bărbia ridicată, deși roșise ușor, conștientă de neîncrederea lui față de numele pe care și-l dăduse, când asistentă de la spital îi ceruse câteva date pentru completarea fișei.

Se întrebă care ar fi fost reacția lui dacă și-ar fi declarat numele real, ceea ce nu dorea nicidecum să facă! Era posibil să fi auzit ceva despre familia ei. Dacă n-a auzit, n-o să însemne firește nimic pentru el, dar învățase în cursul săptămânii trecute că dacă folosea numele real, în unele împrejurări n-avea decât de pierdut.

Trebuia să admită că răsuflase ușurată când constatase că bărbatul o conducea la serviciul de urgență al acestui spital. Deși știa sigur, fără a fi consultată de un medic, că n-are decât câteva contuzii care o făceau totuși să sufere.

Fusese de asemenea ușurată la gândul că se înșelase în legătură cu pericolul răpirii. Era dimpotrivă evident că abia aștepta să scape de obligația de a-i purta de grijă! În lumina

crudă a sălii de așteptare, semăna și mai bine cu imaginea pe care o avea despre Heathcliff. Părul negru se ondula peste urechi și la ceafă, iar ochii cenușii păreau și mai luminoși în contrast cu bronzul feței. O față care părea alcătuită din unghiuri ascuțite și linii profunde – ridurile personalității, cum le-ar fi numit probabil Jordan.

Arăta mai în vârstă decât Jordan, care avea treizeci de ani. Avea probabil treizeci și cinci sau treizeci și șase de ani, iar aparența de bunăstare sugerată de Jaguarul pe care-l conducea se remarcă și când îi priveai blugii nu foarte noi dar scumpi și canadiana elegantă. Lui nu părea să-i pese prea mult de înfățișarea sa, dar ființa lui emana o masculinitate indubitabilă.

Era dintr-o cu totul altă generație decât ea, fiind cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă și complet străin de experiența ei de până acum, ceea ce o făcea să simtă că vrea să afle mai multe despre el. Ciudat...

Trebuia să fie însurat, sau poate divorțat. Altfel nu mai rămânea decât o posibilitate... Nu, nu putea să creadă că înclinațiile lui să fie de acea natură. Chiar dacă se purtase dur cu ea, nu însemna că are aceleași sentimente față de toate femeile.

Oare cum era soția lui? Sau fosta soție? Probabil înaltă, blondă și sportivă, cum trebuie să fie și el, doar nu-și păstra forma fizică pe care o arată jucând golf, cum încearcă mulți bărbați. Sau poate soția lui nu-i împărtășise pasiunile, despărțindu-se poate tocmai din acest motiv.

Asta-i bună! Îl însurase, îl divorțase și nu știa nici măcar cum îl cheamă!

– E un nume cât se poate de englezesc, spuse ea și-i întinse mâna. Nu cred că am făcut cunoștință...

El zâmbi ironic, privind-o atent. Mică și îndrăzneată, putea fi ușor confundată cu un băiat dacă te uitai la blugi și la pulloverul larg, deși pieptul plin era greu de trecut cu vederea, chiar ascuns sub atâta lână. Părul ei lung, roșu tițian – cum îi plăcea ducelui de York să numească această nuanță, cum era părul soției sale – cobora în bucle până aproape de talie, astă-seară și mai rebele decât de obicei, după vântul și ploaia care le răvășiseră. Doi ochi strălucitori de culoarea safirului dominau frumosul ei chip, acum nefardat ca de obicei. Se simțea prea abătută pregătindu-se să dea ochii cu Jordan ca să-și mai dea osteneala să se fardeze.

Dar în loc de Jordan și reproșul lui, acum avea parte de așteptare într-o sală de spital, cu un tip care după toate aparențele se stăpânea cu greu să n-o ia de păr ca s-o spânzure cu el de gât!

– Raff Quinlan, se prezentă el. Nu m-am obosit niciodată să aflu dacă e un vechi nume englezesc sau nu.

Și nici nu avea de gând s-o facă, se subînțelegea din tonul lui.

Mâna ei căzu înapoi pe pat, de vreme ce el nu avea de gând să i-o strângă.

– Te rețin cumva? întrebă ea cu ironie.

– Da, răspunse el privind-o cu răceală.

Răspunsul lui nepolitic o făcu să relice tăios:

– Nu eu te-am rugat să mă lovești cu mașina!

– Dragă domnișoară Smith! izbucni el aruncând fulgere din ochii cenușii. Mașina mea nici nu te-a atins! Dumneata...

– Domnul doctor o să vă vadă imediat, îi întrerupse o tânără asistentă intrând pe ușă cu un cărucior pe roțile și privindu-l dezaprobator pe Raff Quinlan.

El fusese cel care insistase, imediat ce ajunseseră la camera de gardă, să fie adus un cărucior pentru Jane.

– Doriți s-o însoțiți pe soția dumneavoastră? întrebă asistentă.

Soție? Jane ridică ochii în tavan. Doamne, arătau ca un cuplu de tineri căsătoriți?

Era evident că și Raff Quinlan găsea ideea ridicolă, părând gata să ia foc.

O idee poznașă, dintre cele care-l făceau adesea pe Jordan să-i reproșeze că e "o ființă imposibilă", o îndemnă să-i zâmbească tandru lui Raff Quinlan și să spună drăgăstos, cu o expresie neajutorată menită să-l facă vinovat de starea ei:

– Aș vrea să vii cu mine, dragule. Sunt cam nervoasă...

El păru o clipă că va spune ce crede despre falsa ei nervozitate, dar prezența asistentei care-i privea așteptând îl făcu să se răzgândească. Strânse din buze și răspunse:

– Desigur, draga mea.

În timp ce se îndreptau spre sala de consultații aflată la capătul culoarului, Jane zâmbea mulțumită, dar expresia lui părea să spună: o să-ți primești răsplata!

Într-adevăr, "răsplata" veni mai devreme decât s-ar fi gândit.

– Vreți să vă ajute soțul dumneavoastră să vă dezbrăcați și să

vă întindeți pe pat până îl anunț pe domnul doctor? întrebă asistentă, ieșind înainte ca unul dintre ei sau amândoi să aibă o reacție.

Plecarea asistentei lăsă în urmă o atmosferă tensionată. Jane îndrăzni să-i arunce bărbatului o privire printre gene, nici pe departe înșelată de expresia lui de grijă prefăcută.

– Ei bine, doamnă Smith, întrebă el ironic, dorești să te ajut să...

– Ieși afară! îl întrerupse ea.

– Dar...

– Afară! repetă Jane fără drept de apel.

– Mă rog, dacă așa dorești, zise el zâmbind evident amuzat de stânjeneala ei.

Nu se grăbi însă și când ajunse la ușă, adăugă:

– Voi reveni la momentul potrivit. Asistentă are deja dubii în legătură cu grija mea de soț iubitor, așa că dacă dispar fără urmă, o să creadă că nu dau doi bani... Poftim? Ai spus ceva, draga mea?

Deși replica ei fusese șoptită, urechea lui prinsese ceva, așa că întrebă:

– Vrei să mai spui o dată, dragă? N-am înțeles prea bine.

– Dacă nu ieși afară imediat, o să mă audă tot spitalul.

Râsul lui răgușit răsună pe culoar, dând de înțeles că nu făcea decât să i-o plătească astfel. Jordan nu era capabil să guste genul ăsta de umor, darămite să-i răspundă la fel, încât sincer vorbind înfruntarea verbală cu Raff Quinlan nu era întru totul neplăcută. Desigur, n-avea de gând să-i mărturisească lucrul